

2°. Bekendtgørelse nr. 433 af 17. december 1965 til gennemførelse af De forenede Nationers konvention af 20. juni 1956 om indrivelse af underholdsbidrag i udlandet. Denne konvention er ratificeret og tiltrådt af en meget lang række stater i alle verdensdele.

3°. Bekendtgørelse nr. 434 af 17. december 1965 til gennemførelse af Haagerkonventionen af 15. april 1958 om underholdspligt over for børn, jfr. også anordning nr. 432 af s.d., der er udfærdiget i henhold til retsplejelovens § 223 a, stk. 1, og § 479, stk. 1. Denne konvention, som forpligter deltagerlandene til at inddrive underholdsbidrag, som er fastsat i de andre konventionsstater, er indtil nu ratificeret af Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, Holland, Italien, Norge, Schweiz, Sverige, Tyskland og Ungarn.

3. På det ægteskabsretlige område har Danmark for tiden kun tiltrådt konventionen af 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende internationalprivatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, som ændret ved overenskomst af 26. marts 1953, jfr. lov nr. 279 af 11. november 1931 og lov nr. 295 af 17. november 1953.

På den 11. samling i Haagerkonferencen for internationalprivatret i oktober 1968 blev der vedtaget en konvention om anerkendelse af skilsmisser og separationer. Der er endnu ikke fra dansk side taget stilling til denne konvention.

4. Den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i ægteskabslovforslaget vedrører alene forholdet mellem dansk og anden stats lovgivning om ægteskabs indgåelse og opløsning, d.v.s. internationalprivatretlige regler om, hvilken stats lovgivning der i tilfælde, hvor flere staters lovgivning kan komme på tale, skal anvendes ved bedømmelsen af problemer i forbindelse med ægteskabets indgåelse og opløsning, f. eks. ægteskabsbetingelserne, vielse, separation og skilsmisse.

Når forslaget foruden at indeholde en bemyndigelse til at indgå overenskomster tillige giver justitsministeren mulighed for at fastsætte administrative regler af internationalprivatretlig karakter, skyldes det, at der i forholdet mellem de nordiske lande er tendens til, at man i stedet for at indgå trak-

tater gennemfører ensartede regler ved lov eller som foreslået i det foreliggende tilfælde ved administrativt fastsatte regler.

Betydningen af de internationalprivatretlige regler på det familieretlige område er i de senere årtier tiltaget i takt med det øgede internationale samkvem. Spørgsmålet om en ensartet udformning og løbende ajourføring af sådanne regler er derfor taget op ikke blot i forholdet mellem nært beslægtede lande som de nordiske, men også i en række internationale organisationer.

Selv om der for så vidt ikke vil være noget til hinder for, at den foreslåede bemyndigelse i ægteskabsloven begrænses som angivet i udvalgets spørgsmål, må justitsministeriet derfor anse det for rigtigst, at bestemmelsen ikke begrænses til kun at angå forholdet til de andre nordiske lande. En sådan begrænsning af bemyndigelsen ville heller ikke være i overensstemmelse med de tilsvarende bemyndigelser, der som ovenfor nævnt er gennemført i den øvrige lovgivning.

II. Vedr. forslag til lov om faste samlivsforhold og deres opløsning.

Spørgsmål 1:

Ministerens kommentarer til forslaget § 32 udbedes.

Svar:

1. Efter den gældende myndighedslov § 24, stk. 2, skal der ved separation eller skilsmisse i bevillingen eller dommen træffes bestemmelse om, hvem forældremyndigheden over børnene skal tilkomme.

Som det fremgår af ægteskabsudvalgets betænkning II s. 100, skal parterne i bevillingstilfældene være enige om fordelingen af forældremyndigheden. Henskydelse af afgørelsen til overvrigheden tillades ikke efter praksis.

2. Også efter ægteskabslovforslagets § 46, stk. 2, sammenholdt med § 50, kan bevilling til separation og skilsmisse kun meddeles, såfremt ægtefællerne er enige bl. a. om, hvem forældremyndigheden over børnene skal tilkomme.

Som det er fremhævet s. 103 i ægteskabsudvalgets betænkning II skal overvrigheden imidlertid ikke kritikløst acceptere